

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An ad Deum clarè videndum intellectus creatus limune aliquo supernaturali indigeat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

impiorum, statim atque decedunt è corporibus, pœnam æternam tam damni quàm sensus infligit, vt patet de Diuine epulone, cuius anima, statim atque à corpore soluta est, in infernum est delata, ibique pœnis & cruciatibus affecta: ergo multò magis credendum est illum beatitudinem æternam, quæ in clara essentia suæ visione consistit, animabus sanctorum & iustorum concedere, statim atque ex hac vita perfectè à peccatis purgata migrauerint.

Obijcies, S. Matth. cap. 20. in parabola operariorum, mercedem non nisi in fine diei omnibus simul operarijs solui; & Apocalyp. 6. animas sanctorum visas esse sub altari, diuinumque responsum accepisse, vt expectarent adhuc modicum tempus, donec compleretur numerus fratrum suorum: ex quibus locis videtur sequi, visionis beatificæ fruitionem simul omnibus electis concedendam vsque in diem iudicij differri. Resp. hæc & similia scripturæ loca intelligenda esse de beatitudine totali & completa, quæ non animæ solùm, sed etiam corporis gloriam requirit; quæ quidem, vt sic, post corporum resurrectionem in vltimum iudicium secundum legem ordinariam referuatur.

SECTIO III.

An ad Deum clarè videndum intellectus creatus lumine aliquo supernaturali indigeat.

Dicendum est 1. intellectum creatum auxilio aliquo supernaturali indigere, quo confortetur & eleuetur ad claram Dei visionem eliciendam; quod quidem auxilium supernaturale communiter à Theologis lumen gloriæ vocatur.

Probat 1. ex Psal. 35. *Apud te est fons vitæ: & in lumine tuo videbimus lumen.* Apoc. 21. *Claritas Dei illuminauit eam,* scilicet societatem beatorum videntium Deum, vt explicat S. Thom. quæst. 12. art. 5. vbi ex his duobus scripturæ

peura locis probat necessitatem luminis gloriae

Probatur 2. ex Concilio Viennensi sub Cleinente 5. in quo inter alios errores Begardorum & Ieguinarum iste quinto loco recensetur. *Quid anima non indiget lumine gloriae eleuante illam ad Deum videndum, & eo beatè fruendum, & ibidem tanquam haeticum damnatur, vt etiam referatur Clementinà (ad nostrum) tit. de haeticis.*

Probatur 3. ex S. Aug. lib. 1. de peccatorum meritis & remissione cap. 19. vbi sic loquitur: *Verum tamen, si percepto baptisinate ex hac vita emigrauerit soluto reatu, cui originaliter erat obnoxius, perficietur in illi lumine veritatis, quod incommutabiliter manens in aeternum iustificatos praesentia creatoris illuminat.*

Probatur 4. hâc ratione: si intellectus ad eliciendum actum fidei supernaturalis in hac vita indiget auxilio aliquo supernaturali, multo magis indigebit ad eliciendum actum visionis beatificae: cum longè sit perfectior, ac multo magis superemineat naturali facultati ipsius intellectus: atqui certum est intellectum non posse sine auxilio aliquo supernaturali actum fidei elicere, vt definitum est in Concilio Tridentino Sess. 6. can. 2. & 3. & antea definitum fuit in Concilio contra Pelagium congregatis: ergo à fortiori idem intellectus ad eliciendum actum visionis beatificae indigebit auxilio aliquo supernaturali; & illud est, quod à Theologis vocatur lumen gloriae.

Dicendum 2. lumen illud gloriae esse qualitatem habitualement intellectui creato ab ipso Deo infusam, illique inhaerentem. Ita communiter Theologi aliquibus exceptis, qui aliter illius luminis naturam explicant.

Probatur assertio hâc ratione; quia scilicet per lumen gloriae intelligitur donum aliquod, quo intellectus creatus eleuatur permanenter & modo sibi connaturali ad Deum clarè videndum: cum enim status beatitudinis sit permanenter, debet etiam habere modum sibi conuenientissimum, quo intellectus perficiatur permanenter, ac reddatur capax per aliquid sibi inhaerens ad visionem illam eliciendam, in qua essentialis eius beatitudo consistit.

Con-

Confirmatur ex eo, quòd ad actum fidei eliciendum ipsa fides habitualis tanquam lux aliqua subobscura intellectui infunditur, illique inhaeret eo fine, vt compleat & perficiat eius vim ex se insufficientem ad credendum in Deum: ergo à pari, imò à fortiori dicendum est, lumen gloriae habitualiter inhaerere intellectui creato, vt compleat & perficiat eius vim debilem & insufficientem ad clarè videndum Deum.

Est autem obseruandum hic quòd, quamuis de fide fit, intellectum creatum indigere aliquo auxilio seu lumine supernaturali ad claram Dei visionem eliciendam, vt patet ex Conc. Viennensi supra relato, non est tamen expresse definitum, quid propriè sit illud lumen, an sit qualitas habitualis inhaerens, vel aliquid aliud; quamuis longè probabilius sit id, quod diximus, & oppositum, licet non sit haereticum, videatur tamen aliquibus Theologis erroneum, vt docet Isambertus ad quæst. 12. disp. 2. art. 3.

Quæres, an lumen illud gloriae tale sit vel esse possit, vt non tantum creatum intellectum, sed etiam oculum corporeum eleuare queat ad visionem claram diuinæ essentiae: seu an oculus corporeus lumine aliquo eleuari possit ad essentiam ipsius Dei videndam? Respondetur id fieri omnino non posse. Ita S. Aug. epist. 111. & 112. vbi ex professo illud varijs tum scripturæ tum SS. Patrum Athanasij; Gregorij Nazianz. Ambr. & Hieronymi auctoritatibus probat. Ratio eius rei est, quia nulla potentia sua vitali actione extra limites obiecti sui versari potest; vnde, si impossibile est per facultatem corpoream visuam percipere saporem vel sonum, multò magis percipere rem purè spiritalem, qualis est Deus. Deinde, si Deus visu corporeo, prout in se est, videri posset, magis adhuc posset sensu interno; vnde sequeretur ipsa bruta animalia capacia fore beatitudinis, quæ in visione Dei consistit, quod absurdum est, & dici non debet.

Obijcies! ob dixisse cap. 19. *In carne mea videbo Deum meum;* & c. 42. *Auditu auris audiui te, nunc autem oculus*

meus videt te. Ad primum locum respondetur cum S. August. lib. 22. de ciuit. c. 19. Iob non dicere se carne aut per carnem, id est oculis carnis visurum Deum; sed in carne, hoc est post resurrectionem resumpto corpore; quod autem addit postea; *Quem visurus sum, ego ipse, et oculi mei conspecturi sunt;* vel de oculis mentis accipiendum est, vel de visione humanitatis Christi, quem in spiritu tunc prouidebat, & Redemptorem vocabat. Ad secundum locum respondetur cum S. Thoma art. 3. de oculo mentis intelligendum esse, vel potius (vt alij interpretantur) de effectu diuinæ prouidentia erga homines, quem tunc ait se fuisse expertum euidenter, & quasi ad oculum cognouisse; cum antea non nisi auditu, & ex aliorum relatione agnouisset.

SECTIO IV.

Quid intellectus lumine gloria illustratus in diuina essentia videat.

Dicendum 1. intellectum lumine gloria illustratum videre Dei essentiam, & simul tres personas diuinas, ac omnes perfectiones formaliter in Deo existentes.

Probatur 1. ex scriptura. 1. S. Ioan. 3. *Videbimus eum facti est,* quæ verba vnanimiter SS. Patres intelligunt de visione beatifica, quæ videtur Deus, sicuti est in seipso; atqui Deus in seipso est vnus in essentia, trinus in personis, habetque formaliter in se omnes perfectiones: ergo

Probatur 2. ex Conc. Florentino in decreto vnionis, vbi definitum est animas iustorum recipi in cœlum, & intueri clarè Deum vnum & trinum sicuti est; vnde sequitur secundum mentem Conc. omnes, etiam diuinas perfectiones à beatis videri; cum non minùs Deo conueniat esse v. g. sapientem, iustum, quàm esse vnum in essentia, & trinum in personis.

Probatur 3. hâc ratione: impossibile est aliquid, quod est